

Isten mindig azt teszi, ami a legjobb

A korábbiakban már többször is szó volt arról, hogy Isten hatalmas milyen nagy. Ha pontosabban akarunk fogalmazni, akkor azt kell mondjuk, hogy Isten Mindenható. Isten mindent meg tud tenni, amit csak akar. Ha Ő valamit tenni akar, akkor senki és semmi meg nem akadályozhatja Őt ebben.

Az emberek gyakran tesznek fel olyan kérdéseket, hogy ha Isten olyan nagy és hatalmas, akkor miért engedi meg, hogy gonosz dolgok történjenek? Miért engedi meg azt, hogy lebetegedjünk, nehézségekben legyen részünk? A Bibliában sok vigasztalást találhatunk ezekre a nehéz időszakokra is. Ha Isten gyermekei vagyunk, akkor a próbák idején is tudhatjuk, hogy Isten még azokkal is jól munkál az életünkben. Ő tudja, hogy mire van a leginkább szükségünk, és Ő mindig a legjobbat adja nekünk, még akkor is, amikor egyes események nagyon kellemetlenek számunkra.

A bibliában olvashatunk egy szegény zsidó asszonyról, akinek az élete nagyon jól szemlélteti mindezt. A gonosz egyiptomi fáraó olyan törvényt hozott, hogy az országában születendő zsidó fiúgyerekeket a folyóba kell dobni. Mivel ez a nő is Egyiptomban élt és gyereke született, így arra kényszerítették, hogy ő is a gyermekét a Nílus folyóba dobja. Ez az édesanya nagyon szerette a gyermekét, és szörnyű volt számára ennek a parancsnak a végrehajtása. Miért engedte meg Isten, hogy ilyen kegyetlen király kerüljön az ország élére? Miért engedte meg Isten, hogy a gyereküket szerető édesanyák szenvedjenek?

Ez az édesanya egy ideig rejtegette a gyermekét, de nem tehetett sokáig. Előbb utóbb alá kellett vesse magát a rendeletnek, hisz ellenkező esetben az egész családját veszélybe

sodorta volna. Készített gyékényből egy kis kosárkát, amit bekent szurokkal, hogy vízállóvá tegye, majd ebbe helyezte a fiát. Szomorúan kivitte a kosarat a folyóhoz, és a vízre tette ezt a rendhagyó csomagot. Persze arra vigyázott, hogy csak a sás közé tegye a kosarat, hogy el ne vigye a folyó sodrása. Az így elkészített kosár úszott a vízen, a gyerek sem fulladt meg. Hátrahagyta a lányát, hogy figyelje, hogy mi fog történni a kosárral.

Isten kegyelméből a fáraó leánya épp arra sétált. Észrevette a kosarat és megkérte az egyik szolgáját, hogy hozza ki neki. Amikor a kosarat kinyitották, ledöbbenve vették észre, hogy egy kisfiú fekszik benne. Ismerve a fáraó rendelkezését, rögtön rájöttek, hogy ez egy zsidó kisfiú lehet. A fáraó lánya megsajnálta a gyereket és elhatározta, hogy elviszi a palotába és felneveli. Amint észrevette a kisfiú testvérét a közelben, megbízta azzal, hogy keressen a gyerekek egy zsidó asszonyt, aki majd gondját viseli a kisfiúnak. Gondolhatjátok, hogy milyen örömmel szaladt haza a lány és hívta az édesanyját. Isten úgy alakította az eseményeket, hogy a fáraó lánya még fizetséget is ígért a kisfiú gondozásáért. Képzeld el milyen örömmel jött az édesanya! Nemrég még azt gondolta, hogy a fiát végleg el fogja veszíteni, most meg a királyi palotában látta őt viszont, ahol a fiú minden jóban részesült, az anyja közelségében lehetett. Isten jóra fordított olyan eseményeket, amelyekből, emberileg nézve, semmi jó nem származhatott.

A fáraó lánya a Mózes nevet adta a kisfiúnak. A név jelentése: akit a vízből húztak ki. Egy idő után az emberek úgy tekintettek Mózesre, mind a fáraó lányának gyermekére. A palotában nőtt fel, jó körülmények közt. A királyfiakkal együtt igen előkelő nevelést kapott, így igen bölcs emberré vált. Ő nem volt rabszolga, mint a népének többi tagja, hanem mindenből a legjobbat kapta. Szomorúan kezdődött az élettörténete, de Istennek terve volt vele. Az elején az édesanyja nem is sejtette, hogy Isten milyen jót hoz majd ki mindebből. Ő csak a gonosz rendeletet látta és azt a nehéz döntést, ami rá várt.

Persze mindez nem csak arról szólt, hogy Mózesnek könnyebb gyerekkora volt. Isten számára valami rendkívül készített.

Őt használta fel arra, hogy a zsidó népet kiszabadítsa Egyiptomból, a rabszolgaságból. Oktatásának és neveltetésének köszönhetően alkalmassá válhatott erre a feladatra. Mindaz, ami az édesanyának aggodalmat okozott, ami miatt sírt és esetleg álmatlanul töltött el éjszakákat, az a gyerekének is és neki is olyan jóvá változott, amit a legmerészebb vágyaiban sem remélt volna.

Isten ígéretekkal halmozta el az Ő népét. Ha Krisztusban megbékültünk vele, akkor Isten biztosít bennünket az Ő gondviseléséről. Ő felügyeli életünk minden eseményét, és azokat bölcsen igazgatja, az Ő tökéletes terve szerint. Isten mindig azt teszi, ami a legjobb az Ő népe számára, még akkor is, amikor a láthatók az ellenkezőjéről akarnak bennünket meggyőzni. Ma is történnek olyan események, amelyek láttán, hallatán megijedünk, szomorkodunk vagy aggodalom tölt el. Isten néha megengedi, hogy gonosz emberek olyan dolgokat tegyenek, amit nem értünk, és amiben semmi jót nem látunk. Isten ígéretei alapján azonban ilyenkor is tudhatjuk, hogy Ő mindent a javunkra fordít, ahogyan azt meg is ígérte.

Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak. Róma 8,28.

Hogyan jött be a bűn a világba?

A korábbi lapszámokban többször is utaltunk arra, hogy Isten a világot jónak teremtette. Minden szép volt, hibátlan és az ember minden tekintetben örömét lelte ebben a világban. Nem volt semmi, ami zavarta volna boldogságát, ami kellemetlenséget vagy szenvedést okozott volna neki. Ha azonban most körülnézünk, akkor mi magunk is sok hibát találunk ebben a világban. Sok minden okoz szenvedést és boldogtalanságot az embereknek.

Láthatunk sok betegséget, szenvedést, gyűlöletet és haragot. Sok gonosz ember van, sok önző, saját javát kereső gyerek. Újra meg újra szemtanúi lehetünk vitatkozásoknak, irigykedéseknek és verekedéseknek. Mi történt azzal a világgal, amit Isten olyan csodálatosnak teremtett? Hogy jutott az ember ebbe a nyomorúságos állapotba, abból a boldogságból, amibe Isten helyezte őt? A Biblia tanítása szerint a bűn okozta ezt a romlást. Hogyan történt mindez?

Istennek van egy ellensége, a Sátán, aki egyike az Isten ellen fellázadt angyaloknak. A Sátán gyűlöli Istent és mindazt, amit Isten

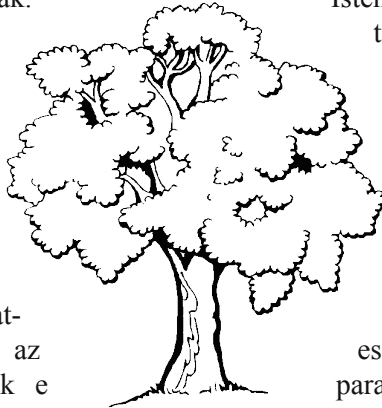
alkotott. A Sátán azt szeretné, ha mindenki gyűlölné Istent, ahogyan azt ő is teszi. Annak érdekében, hogy ezt a célját elérje, különféle hazugságokat terjeszt Istenről.

A Sátán látta, ahogyan Isten megteremtette ezt a csodálatos világot, beleértve Ádámot és Évát. A Sátán is látta, hogy a világ csodálatos és hogy Ádám és Éva ennek a teremtésnek a koronája. Elhatározta, hogy ráveszi Ádámot és Évát arra, hogy gyűlöljék Istent, ahogy ő is gyűlöli Őt. Elhatározta, hogy tönkreteszi az Isten által jónak teremtett világot és az embert ráveszi az Isten iránti engedetlenségre.

A teremtést követően, Ádám és Éva egy csodálatos kertben éltek. Gyönyörű virágok, fák vették körül őket. A fákon madarak énekeltek és ízletes gyümölcsök teremtek, amelyből annyit fogyaszthattak, amennyit csak akartak.

Évát és elvárta viszont szeressék. mutatásának mességet tette.

nekik, hogy a fájáról egyenek, és rossz tudásának engedelmeskedtek tának, megmutat-szeretetüket. Arra az engedetlenségük büntetést helyezett *gonosz tudásának fájáról, napon eszel arról, bizony meghalsz (1 Mózes 2,17).*

Isten szerette Ádámot és tőlük, hogy ők is

A szeretetük meg-jelélül az engedel-

Isten megengedte

kertnek minden kivéve egyet: a jó fáját. Azzal, hogy

Isten parancsolat-hatták az Isten iránti

esetre, ha mégis parancsolat iránt, Isten

kilatásba: *De a jó és arról ne egyél; mert a mely*

A Sátán is tudott erről a parancsolatról és egy csapdát állított fel az ember számára. Egy kígyó formájában megszólította az asszonyt és Isten szava iránti kétséget próbált elhelyezni a szívében. *Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? Kérdezte az asszonytól, majd így folytatta: Bizony nem haltok meg ha esztek! Tudja az Isten, hogy a mely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.*

Éva hallgatott a Sátánra, és elhitte azt, amit mondott. Ezt követően már más szemmel nézett a tiltott gyümölcsre, sőt, szakított és evett is belőle. Elhitte azt a hazugságot, hogy ha eszik a gyümölcsből, olyan lesz majd, mint Isten. Megfeledkezett arról, hogy

ő már a kezdetben Isten képére és hasonlatosságára volt teremtve, akárcsak az ő férje, Ádám. Éva azt gondolta, hogy olyanná válik, mint Isten, de a valóságban ennek az ellentéte történt: az istenképősége romlott meg. Éva az ő férjének is adott a gyümölcsből. Sajnos Ádám sem ismerte fel a veszélyt és inkább hitt a Sátánnak és a feleségének, mint

Istennek.

Ádám és Éva engedtek a Sátán csábításának, és ezzel behozták a romlást ebbe a világba. Inkább hallgattak a Sátán javaslatára, mintsem, hogy Istennek engedelmesséjenek. Persze a Sátán ígérete nem teljesedett be. Ádám és Éva nem lettek olyanok, mint Isten, hanem a bűn következtében az ő meglévő istenképőségük is megromlott. Azzal, hogy a Sátánhoz lettek hasonlónak, azzal hogy társultak hozzá az Isten elleni lázadásban, a dolgok nem jó, hanem rossz irányba mozdultak el. A szentnek és jónak teremtett ember bűnössé lett, elszakadt Istentől. A bűn miatt az ember elkezdett félni Istentől és elkezdte gyűlölni őt.

Ez volt a kezdete, ez volt az oka annak, hogy az Isten által jónak teremtett világ ide jutott, ahol azt mi most, ma láthatjuk. Ez minden szenvedésnek, boldogtalanságnak az oka. Ez a betegségek, fájdalmak, szenvedés, gyűlölet és harag forrása. A Sátán örülhetett, hogy Ádámot és Évát Isten ellen tudta hangolni, de az ember szomorú volt ezt követően és Isten sem örült mindennek.

William Carey

Sok évvel ezelőtt Angliában élt egy fiatalember, aki feltette azt a kérdést néhány lelkésznek, hogy az egyház mindent megtett-e a pogányok megtérése érdekében - és ezt a választ kapta: „Fiatalember, üljön csak le. Amennyiben Istennek úgy tetszik, hogy a pogány világ megtérjen, akkor ezt akár a mi, akár az ön segítsége nélkül véghez is fogja vinni.” Ki volt ez a vállalkozó szellemű fiatalember? William Carey.

William Carey 1761-ben egy szerény kunyhóban jött a világra az angliai Paulerspury nevű kisvárosban. Édesapja tanító és iskolaigazgató volt. Élete első 14 évét ezen a településen töltötte, és édesapja a tőle telhető legjobb oktatásban részesítette. 14 évesen a fiú

már a saját maga tanára volt. „A munkaasztala az irodalom székhelye volt, és a cipész standja volt számára a tudás csarnoka.” Nem úgy tűnt, hogy bármi megállíthatná a tanulásban azt a fiút, aki csupán hat évesen már fejszámolással összeadásokat végzett édesanyjának, amelyeket saját maga talált ki. Bármibe is fogott, mindent befejezett. Minden adódó lehetőséget kihasználta. A szobájának minden sarka teli s tele volt rovarokkal, és örömét lelte abban, hogy megfigyelte hogyan fejlődnek. Madarakat, lepkéket és különféle állatokat gyűjtött, ugyanakkor pedig szeretett rajzolni és festeni is. Nagyon mozgékony volt, és nagyon szerette azokat a dolgokat, amelyeket a fiúk általában szeretni szoktak. A vele egykorúak nagyon szerették. Egy cipész tanoncaként olyan jól végezte munkáját, hogy a mestere megtartott

egy pár általa készített cipőt, hogy megmutat- hassa másoknak is, mennyire jól dolgozik. Még fiatalon átadta a szívét Krisztusnak, és néha megkérték, hogy beszéljen különféle gyűlése- ken abban a gyülekezetben, a hova járt. Harminc évvel később, a lelki- pásztor, aki megkeresztelte őt fiatalemberként a következő megkereszteltem egy szegény vándor

cipészt, nem is gondolva, hogy kilenc éven belül ő lesz az eszköze annak, hogy megalakuljon egy társaság, amely misszionáriusokat küld ki a pogány világba, de így alakult.”

Az idő teltével a fiatalember bátorítást kapott az egyházában, hogy kezdjen el prédikálni. Ő örömmel tett eleget ennek a feladatnak, hisz ez volt a szíve vágya. A mestere, akitől a cipész mesterséget tanulta, meghalt, így Carey egyedül kezdett tevékenykedni, hogy ki tudja fizetni a költségeit. Ezzel párhuzamosan tovább prédikált. 20 évesen megnősült, így már egy családról is gondoskodnia kellett. A prédikálásért nagyon kevés pénzt kapott, ezért még egy iskolában is tanított, sőt még a cipésmesterséghez is visszatért. Nagyon szerényen éltek, gyakran egy hónap is eltelt anélkül, hogy hús került volna az asztalukra. Mindez idő alatt valahogy mindig jutott ideje arra, hogy tanuljon. Hat hét alatt elsajátította a latin nyelvtant, és a holland nyelvet is nagyon rövid időn belül megtanulta. Tanár nélkül tanult

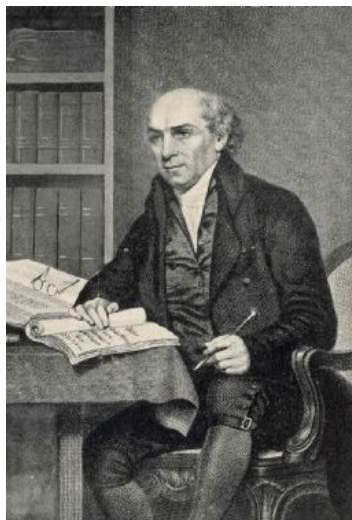

meg görögül és héberül. Hét éven belül már hat nyelven tudta olvasni a Bibliát. Néhány fillérért vett egy francia nyelven írt könyvet, és 3 héten belül már tudta is olvasni. Olyan könnyű volt számára egy új nyelvet megtanulni, hogy szinte szórakozás volt számára, munka közben maga elé tett egy könyvet és úgy tanult.

Időről időre felkérték a cipész-prédikátort, hogy egy lelkészársulat előtt prédikáljon. Ott és akkor hangzott el az a híres mondata, hogy: „.....” (lásd az újság végén lévő rejtvényben). Annak az igehirdetésnek az eredményeképpen alakult meg a „Társaság a Pogányok Közti Evangélium Hirdetéséért” missziói szervezet.

Nem sokkal ezután Carey elhatározta, hogy ő maga is elmegy misszionáriusnak. Felesége úgy érezte, hogy ő nem képes rá, hogy elkísérje. Négy gyermekük volt akkor, az egyik még csecsemő. A lelkész úgy döntött, hogy a legidősebb fiával indul útnak, és a többiek pedig majd később követik őket. Ám mielőtt elhajózott volna, az édesanya is az utazás mellett döntött, így végül az egész család útra kelt Indiába. Az utazás öt hónapig tartott. Érkezésükkor szörnyű körülmények, és sok nehézség fogadta őket, mire végre sikerült egy helyet találniuk a család számára. Careynek mindenféle munkát el kellett vállalnia, hogy el tudja tartani a családját. A pénz, amit magukkal hoztak, hamar elfogyott, és az, akit megbízott a missziós társaság a pénz beosztásával, nem bölcs módon költötte el. Csak kemény munka árán juthattak valami kevés pénzhez. Carey nem akart az otthoni missziós társaságra támaszkodni, hanem ragaszkodott ahhoz, hogy fenntartsa magát. Magokat és növényeket szerzett be, hogy egy nagy kertet alakítson ki. Nem sokkal ezután az ötéves kislánya, Robert meghalt. A szomorú eseményt tovább bonyolította az, hogy senkit nem találtak, aki hajlandó lett volna elkészíteni és cipelni a koporsót. Az emberek féltek megérinteni a kicsiny testet.

A missziós munka is hamarosan beindult, habár rengeteg próba kísérte. Hét évet töltött el Indiában, amikor megkeresztelhetette az első indiai megtértet, aki azután 20 éven át prédikált.

Carey, a szolgálata során nyomdát is létesített. Ez a missziós nyomda csodálatos munkát végzett Indiában. Amikor Carey meghalt, addigra már 212.000 Bibliát osztottak ki negyven különböző nyelvjárában a háromszázmillió lakosság körében. Negyvenévi misszionáriusi, tanári és fordítói munka után Carey az örökkévalóságba, Krisztusához távozott.

Julia H. Johnston - <http://www.wholesomewords.org>

Rejtvény

Az oldalak legalján található megoldókulcsok segítségével helyettesítsd be a szimbólumoknak megfelelő betűket a következő sorokban és így megismerheted a William Careytől származó híres idézetet.

A Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház gyermeklapja.

www.reformatus.org

Kis Zarándok

Postacím: Cluj Napoca 400380 Otetului 18A. Romania

Elektronikus levélcím: kolozsvar@reformatus.org (Ro) vagy kgtmi@t-online.hu (Hu)

Telefon: 0040723368408 vagy 0040364109567 (Ro) vagy 003646412558 (Hu)

A fejlécen szereplő rajzot Vic Lockman szíves engedélyével közöljük.